

AFRODITA

Moje tvář **VŠECHNY**
okouzluje!

Moje oblíbené
zvíře –
holubice

✦
✦
✦
Nosím
DRÁHOVĚNÉ
šperky

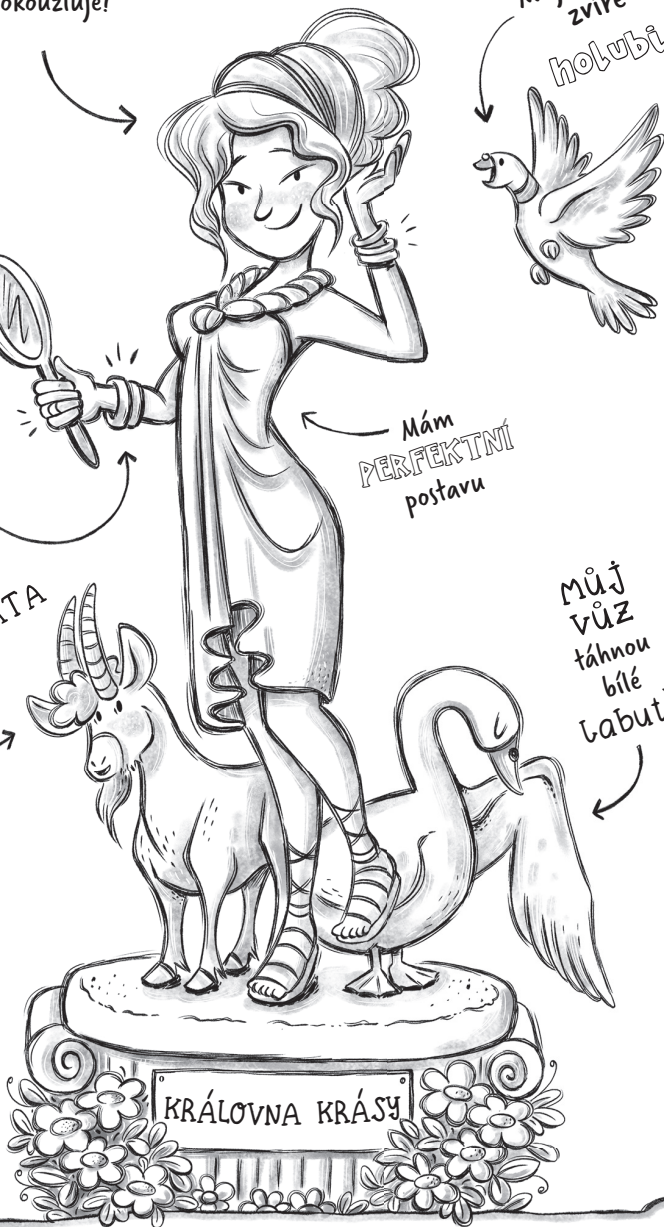
Mám
PERFECTNÍ
postavu

Kozy jsou skvělá
OBĚTNÍ ZVÍŘATA

Můj
vůz
táhnou
bílé
labutě

Mám
velmi ráda
květiny!

KRÁLOVNA KRÁSY

TO JSEM JÁ

← **AFRODITA**

- smrtelná
- *nesmrtelná* ☆

Římané
mi říkají
"VENUŠE"

ČLENOVÉ MOJÍ RODINY

Nikdy jsem nezjistila, kdo jsou moji rodiče. Jsem provdaná za **Hefaista**, boha **KOVĚŘSTVÍ**. Hefaistos je dost bručoun, navíc má většinu času práci ve své dílně. Proto na mě nemá skoro vůbec čas. Může se pak někdo divit, že o manželské věrnosti nemám valné mínění?!

Mám **hodně** dětí, většinu z nich s mými milenci.

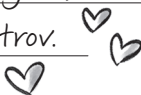
Nejslavnější dítě je **EROS**, známý spíše jako **AMOR**, bůžek lásky. Má na zádech **křídla** a koho jedním ze svých šípů zasáhne, ten se **OKAMŽITĚ** na věky věků zamiluje do první nejlepší bytosti, kterou potká.

mým domovem je

Olymp, hora bohů, tam mám pabůček. Ale tam se zdržuju jen zřídka. Nejraději se toulám se svým synem nebo s některým z mých milenců krajinou, ráda pobývám na Kypru, to je můj oblíbený ostrov.

TOTO MI JDE OBZVLÁŠTĚ DOBŘE

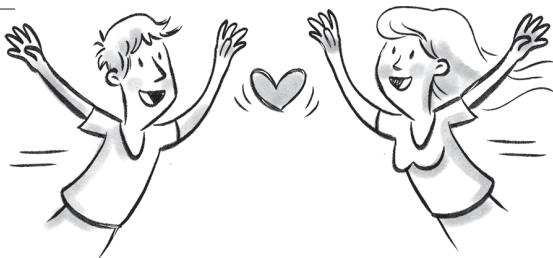
Prináším svět v lásku. Může existovat krásnější úkol? Všude tam, kde se objevím, lidem (a někdy i bohům) zčervenají uši a potí se jim ruce.

TOTO NEMÁM VŮBEC RÁDA

Nenávist a hádky, vraždy a ZABÍJENÍ. Válku a násilí, HUBOVÁNÍ a reptání a vůbec všechny nevrle, špatně naladěné a bezcitné lidi (a bohy), kteří si vzájemně ztěžují život. Pokud by bylo po mém, byl by celý svět plný lásky. Nebylo by to nádherné?

Toto je můj příběh

Asi nikdy nezjistím, kdo jsou moji rodiče. Někdy mám podezření, že mým otcem je král bohů Zeus. Kdysi měl poměr s bezvýznamnou bohyní Diónou, která se u nás na Olympu občas objevovala. Já se Dióny trochu podobám, možná je to přece jen moje matka. Vždycky, když před ní nebo před Diem zmíním svůj původ, jen se usmívají a mlčí.

Někteří lidé tvrdí, že jsem se zrodila z mořské pěny, prostě jen tak, a potom jsem na velké mušli připlula k ostrovu, kde jsem vystoupila na pevninu, buď na Kythiru, nebo na Kypr. Zajímavý příběh... V každém případě se zdá, že se za mým původem ukrývá nějaká hádanka, kterou asi nikdy nerozlousknu.

Nechci tě však nudit neřešitelnými hádankami, radši ti povyprávím příběh, který ti ukáže, jak velká je moc lásky a její bohyně.

Začalo to toho dne, kdy měli svatbu Peleus a Thetida. Už je oba znáš, jsou to rodiče toho náfukey Achilla. Zeus sezval všechny bohyně a bohy do svého paláce, kde se konala oslava. Všechny, až na Eris, bohyni sporů. Tu nikdo nechce mít nikdy poblíž, a už vůbec ne na svatbě. Ale k Eris se nějak donesla zpráva o oslavě a především o tom, že nebyla na seznamu hostů. Nálada se jí ještě zhoršila, což už skoro ani nešlo, a rozhodla se, že oslavu pořádně překazí. To umí obzvlášť dobře, kráva jedna. Co udělala? Vyrobila zlaté jablko a napsala na něj: Té nejkrásnější!

Poté se vyšplhala na okno slavnostního sálu a jablko vhodila doprostřed tanečního parketu, kde jsme právě všichni v nejlepší náladě tančili. Já jsem jablko spatřila jako první a pomyslela jsem si: Je jasné, že je pro mě. To, že za tímto kouskem stála Eris, jsem se dozvěděla až později. Právě jsem chtěla jablko schovat v záhybu svého roucha, když přede mne předstoupila Athéna. Je to dcera otce bohů Dia a mocná bohyně války.

„Dej ho sem!“ vyštěkla. „Je moje!“

„V žádném případě,“ zasupěla Héra, Diova manželka, a stoupla si vedle Athény. „Já jsem zde šéfka, jablko patří mně.“

„To se teprve uvidí,“ vmísila se do toho Demeter, bohyně polí a luk.

„Ano, to se uvidí,“ vykřikla Artemida bohyně lovu, a vrhla se na mě.

Máš štěstí, že jsi neviděl/a, co se potom na tanečním parketu odehrávalo. Byl to vířskot a pranice, hodně nedůstojné scény pro tento božský svátek. Je dobře, že se o tom nedozvěděli lidé, protože kromě Thesea zde nebyl přítomný žádný smrtelník. Zakrátko toho už bylo na Dia dost, chtěl pokračovat v oslavě a požádal všechny tři bohyně, které se až do konce praly o jablko sváru (ty ostatní to mezitím vzdaly), aby předstoupily před jeho trůn: svou manželku Héru, svou dceru Athénu a mne. Všechny tři jsme vypadaly dost zřízeně – vlasy rozčuchané, obličej poškrabaný, krásná roucha roztrhaná.

„Tati!“ zvolala Athéna. „Musíš rozhodnout. Komu z nás to jablko patří? Určitě mně, že ano?“

„Ach... Tedy... Já ani teď nevím...“ vykrucoval se Zeus. Věděla jsem přesně, co se v něm dělo; nechtěl si to rozházet s žádnou z nás, musel tedy rozhodnutí přenechat někomu jinému.

„Mám to,“ řekl na konec. „Leťte všechny tři k hoře Ida, která se nachází před Trojou. Tam hlídá trojský princ Paris stádo ovcí. Říká se, že Paris je odborníkem na krásu žen. Ať rozhodne on, komu z vás jablko přísluší. Ty, které prohrají, jeho rozsudek přijmou, já vám to jasné? Můj syn Hermes vás doprovodí.“

Samozřejmě jsme hned vyrazily k hoře Ida, věc se přece musela vyjasnit. Předtím jsme se ale ještě rychle převlékly a zakryly modřiny a stopy po škrábancích. Takto rozervané jsme nechtěly přestoupit před zraky žádného smrtelníka, to by bylo opravdu trapné. Hermes letěl napřed, my tři za ním a za okamžik jsme již stály před Paridem.

Umíš si představit, jak koukal, když se před ním brzy ráno zničehonic objevili čtyři bohové? Byl v obličejí bílý jako křída a zpočátku jen nesrozumitelně koktal. Představ si, že bychom se my čtyři najednou objevili brzy ráno v tvém pokoji, to by ti pak také došla řeč.

Hermes mu objasnil naše přání: „ ... a tak otec bohů určil, že tu věc máš rozhodnout ty, můj milý Paride.“

Mladík rozpačitě přikývnul. Samozřejmě věděl, že se tomu nemůže vyhnout a jednoduše utéct. Jeden smrtelník proti čtyřem bohům – ten závod by nevyhrál.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Hm, komu má jablko patřit? Vypadáte všechny tři dobře.“ Měřil si nás odshora dolů. Nasadila jsem

svůj nejzářivější úsměv, kterému nikdo neodolá, a zamrkala jsem řasami.

Paris polknul. „Ehm, řekl bych...“ koktal.

Vtom mu Héra skočila do řeči: „Počkej! Ráda bych s tebou na chvíli mluvila o samotě. Mezi čtyřma očima.“

Co zamýšlela? Překvapením jsem zapomněla mrkat.

„To není problém,“ řekl Paris. „Jak si přeješ. Tam vzadu je potok. Můžeme se posadit na břeh a promluvit si.“

Oba zmizeli a zakrátko se k nám opět vrátili. Héra se zešíroka usmívala. Odtáhla Herma stranou. Athéna a já jsme našpicovaly naše božské uši.

„Slíbila jsem mu,“ šeptala Héra, „že se stane nejmocnějším králem na zemi, pokud dostanu jablko já. Je jasné, že se rozhodne pro mě.“

„Tys ho podplatila?“ zeptal se Hermes.

„Jasně,“ řekla Héra spokojeně. „Proč by ne?“

Spadla mi čelist. Myslela jsem, že zde jde o krásu! A o spravedlivý rozsudek. Právě jsem si chtěla začít stěžovat, když k Paridovi přistoupila Athéna.

„Taky bych s tebou chtěla prohodit pár slov,“ řekla. Zase ta samá hra. Ona a Paris na chvíli zmizeli, a když se vrátili, Athéna se zešíroka usmívala.

„Slíbila jsem mu, že se stane největším válečníkem na zemi,“ významně pošeptala Hermovi. „Když se rozhodne pro mě.“

Hermes potřásl beze slova hlavou. Héra si vztekle založila ruce v bok. Zalapala jsem po dechu. Paris byl viditelně zmatený. Lomil rukama, jeho pohled koloval mezi námi třemi sem a tam.

Náhle jsem dostala nápad.

„Pojď se mnou,“ vyrazila jsem ze sebe. „I já s tebou musím mluvit.“

Odtáhla jsem třesoucího se smrtelníka stranou. Uvidíme, pomyslela jsem si, kdo tuto soutěž vyhraje. A kdo dokáže dát nejlákavější nabídku.

„Chceš se oženit s nejkrásnější ženou na světě?“ zeptala jsem se ho bez okolků. „Mám na mysli s nejkrásnější smrtelnou ženou. Protože nejkrásnější bohyně jsem já.“

Paridovi začaly červenat uši. Spatřila jsem na jeho čele kapky potu. Dvě dobrá znamení!

„Jasně, to bych rád,“ řekl zastřeným hlasem.

„Pak příslib jablko mně. Dohodnuto?“

Paris jen přikývnul. Byla jsem si jistá, že ho mám na háku. Muži jsou všichni stejní, všude na světě. Láska a krása – tím je vždycky dostaneme.

Vrátili jsme se zpátky za ostatními.

„Takže?“ zeptala se Héra vyzývavě.

„Tak řekni už!“ prskala Athéna.

Paris si odkašlal. Pak si dodal odvahy a hlasitě zvolal: „Afrodita je nejkrásnější bohyně. Jí náleží zlaté jablko.“

Triumfálně jsem se usmívala. Věděla jsem to!

Athéna a Héra na Parida vztekle pohlédly. „To nám zaplatíš,“ zasupěla ještě královna bohů a pak ona i Athéna zmizely.

Zdálo se, že Paris výhružku přeslechl. „Kdy dostanu to, cos mi slíbila?“ Netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou.

„Je zde malý problém,“ řekla jsem. „Žena, kterou jsem ti slíbila, je vdaná. Nemůže jen tak opustit svého manžela.“

„Co teď?“ Paris začal ztrácet hlavu. „Slib je slib. A musí se dodržet.“

„Ne, ne.“ Konejšivě jsem mu položila ruku na ramena. „Nějak to vyřešíme. Musíš mít jen trochu strpení.“

„Jak dlouho?“

Pokrčila jsem rameny. „Čas je relativní. Žena, kterou mám na mysli, se jmenuje Helena. Je královna Sparty, provdaná za krále Menelaa. Vyšla svého syna Erota do Sparty. Zasáhne ji jedním ze svých zlatých šípů. A ty povedeš výpravu do Sparty. Přitom se do tebe Helena zamiluje, opustí svého manžela a odejde s tebou do Troji.“

„Odkud to všechno víš?“ zeptal se Paris nevěřicně.

„To je tajemství bohů,“ řekla jsem. „Než k tomu dojde, najdi si přítelkyni, třeba jednu z hezkých horských nymf, které žijí zde v okolí.“

„Ale potom dostanu tu krásnou Helenu, že ano? Slib je slib.“

Přikývla jsem. Paris se spokojeně usmál.

Opravdu jsem netušila, jaké neštěstí svou nabídkou přivolám na Paridovo rodné město Troju; Helenin manžel Menelaos se samozřejmě hodně rozčilil, když jej jeho milovaná žena opustila a odešla s Paridem do Troje. Se svým bratrem Agamemnonem shromáždili tisíce řeckých vojáků a rozpoutali válku proti Troji, která trvala deset let a ve které našlo smrt bezpočet hrdinů. Ale je jiný příběh.

V tento den na hoře Ida nešlo o nic míň než o čest té ze všech nejkrásnější. Musela jsem to jablko prostě mít, to přece chápeš, ne?